

інший піддав йому цю думку— „і чому тут нема шпади?“—додав і діткнувся дядькового пояса.

Через хвилину боровся граф у нутрі і темна тінь лягла на його лиці; але він зложив обіт ніколи не критись перед соромом і до дна випивати чашу пониження. Ставив чоло людській погорді; не хотів захитатись перед невинним діточим зором.

„Мій хлопче“, — промовив, „колись я був гордим, довіряв власній силі й відвазі, а тоді прийшов день, коли Бог обі відібрав від мене: і в цей день втік я з поля бою і стався нікчемним втікачем, який ніколи не може носити шпади, ані хреста вірного воїна“.

Дитина глянула в його лице, і її личка запалали неначе полум'ям. „Втікачі з поля бою не говорять правди“ — сказала. „Це сміливе в Вас признаватись до втечі“.

Минав час, а погляди, що падали на старого жовніра, переставали бути згірдливиими. Слова, що шепотом доходили до його вух, коли проходив вулицями до церкви, були словами прихильности.

Спершу співчуття, а опісля пошана зродилась в серці людей до того, що так сміливо і відважно переходив тортури сорому. Відвагу усеї довгої і повної згірливости покути зачинали цінити.

На вулицях й укріпленнях Кале, позбавлений хреста і шпади був в очах Бога, а на прикінці й людей, більшим героєм, ніж лицар з під Бленгайм, ніж командант останньої стежі на укріпленнях Ліль.

З англійської мови переклав
І. Черкавський.

Б. І. Антонич.

Маніфест серця.

Рубаєте словами, мов сокирами,
грімкі, могутні виголошуєте фрази як а, б...
але в своє загляньте серце широ,
чи не обріхуєте ви самі себе.

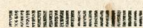
Ставляєте сучасний світ під ваших віршів дуло,
говорите: ми вістуні грядучих бур.
О, не такими вже вітрами дуло,
о, не такі вже тарани вдаряли в мур.

Ви кричите:
за нами бе столунний тупіт туно в тротуар,
туман підноситься червоний з поля.
Що ж вам на те:
це блеф, уява гра, привиддя є пуге,
це бакханалія розхристаних примар,
не так родилася правдива воля.

Поставлю одначе справу руба,
без алегорії, просто з мосту, без ослон:
коли стає кобила історії дуба,¹⁾
чи ви її хвостом?

Вбираєте ви порожнечу в милозвучних слів трико,
махаєте поемами довженними, годинними
і деклямуєте: кров, крові, кровю, в крові, крові.
Я інший покладу закон:
право до щастя людини,
право любови.

Б. І. Антонич.

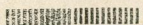

Різдво.

...чому є сніг такий м'який, срібlistий,
оксамітний та пушистий, наче теплий блам,
наче пуг, що по воді здається плисти,
вітер не сказав мені, й я не скажу теж вам.

...ця думка сам не знаю, звідкіля, пощо?
Давній сірий образ, почорніла листва.
Сніг мені нагадує далеке свято, що
має запах шоколяди та дитинства.

В тихий вечір на світанку хижого життя
написав тоді мій перший вірш — мій перший гріх.
Зорі — на тарілці хмар розсипана кутя,
місяць — на ялинці неба золотий горіх.

¹⁾ Вислів найбільшого поета червоної Росії Маяковського.